

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/90/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115200151
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4115200151.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: U. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., K. X/X, proti žalovanému: L. G. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., V. XXX/X, o zaplatenie sumy 8 000 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu O. č. k. 8C/2/2015-136 zo dňa 06. novembra 2017, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Odvolací súd žalovanému proti žalobkyni nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok). Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 18 ods. 1, 2, § 26 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o advokácii“), § 100 ods. 1, § 101, § 106 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 7.1.2015 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 8 000 Eur istiny spolu s úrokom z omeškania, ako aj k náhrade trov konania. Súd vo veci vydal platobný rozkaz č.k.8C/2/2015-37 zo dňa 14.5.2015, voči ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odpor, čím došlo k zrušeniu platobného rozkazu zo zákona a súd vo veci nariadil pojednávanie.

2. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že na Okresnom súde Nové Zámky bolo vedené konanie pod sp. zn. 18C/16/1996, v ktorom podľa vyjadrenia žalobkyne, žalobkyňu zastupoval ako advokát K. B., v ktorom konaní žalobkyňa a jej dcéra ako navrhovateľky, neboli úspešné, pričom uvedená skutočnosť vyplýva aj z listín predložených žalobkyňou (čl. 61 až 65 spisu). Prom. práv. K. B. - otec žalovaného, zastupoval žalobkyňu a jej dcéru v konaní vedenom na OS Nové Zámky pod sp. zn. 18C/16/96, v odvolacom konaní vedenom na KS v NR pod sp. zn. 8Co/16/02, ako aj v dovolacom konaní vedenom na NS SR pod sp. zn. 4Cdo 152/03.

3. V súvislosti s uvedeným konaním bola dňa 07.08.2009 podaná sťažnosť na Ústavný súd SR pre porušenie základných práv Okresným súdom Nové Zámky, kde sťažovateľka bola žalobkyňa, ako aj jej dcéra L. X. a sťažnosť smerovala voči OS Nové Zámky. Sťažovateľky sa domáhali, aby ÚSSR vyniesol nález, že OS Nové Zámky porušil základné ústavné právo žalobkyň na prerokovanie ich právnej veci bez zbytočných prieťahov a aby im bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 8 000 Eur.

4. Z Ústavného súdu SR bol zaslaný rovnopis spisu Rvp/1358/09 pod ktorou spisovou značkou sa sťažnosť viedla a okrem sťažnosti (čl.120-124 spisu), ktorá bola opatrená pečiatkou žalovaného ako advokáta, sa v spise nachádzalo aj Plnomocenstvo pre JUDr. G. B.a (čl.125 spisu) ako predtlač, kde v záhlaví je uvedený žalovaný ako advokát, ale mená žalobkyne, jej dcéry, predmet sporu, dátum a podpisy žalobkyne, jej dcéry, ako aj podpis osoby, ktorá mala splnomocnenie prijať sú dopisované rukou. Pečiatka žalovaného ako advokáta, na uvedenom Plnomocenstve absentuje. Ďalej bola obsahom spisu Výzva na doplnenie podania zo dňa 24.08.2009 adresovaná žalovanému, ktorou bol žalovaný upovedomený, že sťažnosť sťažovateľiek nemá predpísané náležitosti a preto bol vyzvaný na ich doplnenie v lehote do 5 dní od doručenia výzvy (čl. 126,127 spisu). Pre prípad, že na výzvu nezareaguje, mal ústavný súd sťažnosť odmietnuť. Uznesením ÚS SR č. k. IV. ÚS 333/09 zo dňa 01.10.2009 (čl. 7, 8 spisu) bola sťažnosť sťažovateľiek odmietnutá a uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.10.2009 (čl. 112 spisu).

5. Podaním zo dňa 30.01.2013 (čl. 6 spisu) bola žalobkyňa informovaná Kanceláriou ÚS SR o skutočnosti, konanie vedené na ÚS SR pod sp. zn. - IV. ÚS 333/09 je skončené, keďže ÚS SR vo veci rozhodol 01.10.2009 tak, že žiadosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a uznesenie bolo jej právnomu zástupcovi doručené dňa 28.10.2009.

6. Zo zápisnice na OS Nové Zámky v konaní o obnove konania vedenom pod sp. zn. 13C/153/2007 (čl. 71 spisu) zastupoval žalobkyňu žalovaný.

7. Žalovaný predložil súdu koncept sťažnosti, písaný rukou žalobkyne, ktorý podľa jej vyjadrenia pripravovala s jeho otcom K. B.om (čl. 88-91 spisu) a tiež list zo dňa 03.03.2010 písaný rukou žalobkyne (čl. 92 spisu), v ktorom žalovaného vyzývala, aby k ústavnej sťažnosti zaslal 2 plnomocenstvá (za každú zvlášť - čím myslela seba a dcéru) ku konaniu vedenom pod Rvp 1358/09-9, pričom ho vyzývala, aby ich napísal so skorším dátumom, následne to ona sama pošle do Košíc, aby nemal on výdavky na poštovné.

8. Žalobkyňa sa v tomto konaní obrátila so žalobou na súd a domáhala sa od žalovaného náhrady škody vo výške 8 000 Eur, pričom jej výšku odôvodnila tým, že sa jedná približne o rovnakú sumu, ako bola žalovaná v konaní 18C/16/1996 a takúto sumu dal aj do sťažnosti na ÚS SR žalovaný. Keďže má pocit, že suma 8 000 Eur jej konaním žalovaného ušla, uplatňuje si ju v tomto konaní, ako aj úroky z omeškania a náhradu trov konania.

9. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že uznesenie ÚS SR, ktorým bola sťažnosť žalobkyne odmietnutá, nadobudlo právoplatnosť dňa 28.10.2009, o potrebe doplniť podanie vedené na ÚS SR pod sp. zn. Rvp 1358/09 žalobkyňa vedela, nakoľko v tejto súvislosti adresovala žalovanému list zo dňa 03.03.2010, ktorým ho vyzývala, aby so skorším dátumom podpísal a zaslal 2 plnomocenstvá (pre ňu a jej dcéru) k uvedenému konaniu na ÚS SR, žalobu na súd však podala až dňa 07.01.2015, teda po uplynutí subjektívnej aj objektívnej premlčacej doby a preto súd prihladol na námietku premlčania vznesenú zo strany žalovaného a žalobu zamietol.

10. Z tohto dôvodu súd ďalšie okolnosti ohľadne odôvodnenosti nároku žalobkyne na náhradu škody, samotného vzniku škody, odôvodnenosť jej výšky a príčinnej súvislosti medzi škodou a konaním žalovaného neskúmal, avšak je potrebné uviesť, že v konaní z dokladov predložených stranami sporu je zrejmé, že žalobkyňa by neuniesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala, že by ju žalovaný v konaní pred ÚS SR vo veci sťažnosti právne zastupoval, nakoľko sama žalovaná ho listom zo dňa 03.03.2010 vyzývala na predloženie 2 plnomocenstiev k ústavnej sťažnosti (pre ňu a pre jej dcéru), teda si bola vedomá skutočnosti, že takúto plnú moc podpísanú žalovaným nemá. Žalobkyňa v súdom stanovenej lehote nepodala ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a preukázané bolo len to, že žalovaný zastupoval žalobkyňu v konaní vedenom na OS Nové Zámky vo veci obnovy konania vedenom pod sp. zn. 13C/153/2007 (čo žalovaný potvrdil) a aj podpis na Plnomocenstve, ktorého fotokópia bola súdu zaslaná z ÚS SR, nie je totožný s podpismi žalovaného na doručenkách a podaniach v tomto konaní. Uvedené plnomocenstvo nie je opatrené ani pečiatkou žalovaného ako advokáta.

11. S poukazom na tieto skutočnosti a vyššie citované zákonné ustanovenia súd prvej inštancie žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o samotnej výške trov konania rozhodne samostatným uznesením vyšší súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

12. Rozsudok v zákonnej lehote napadla odvolaním žalobkyňa cestou právneho zástupcu z dôvodu § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku, pretože súd prvej inštancie posúdil nesprávne *actio nata*, tým aj nesprávne posúdil premlčaciu dobu, a to najmä, keď úmyselné zavinenie škody bolo preukázané, aj dokázané v žalobnom návrhu. Odvolaním sa domáhala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok OS NR sp. zn. 8C/2/2015-136 zo dňa 06.11.2017 zrušil v celom rozsahu a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konania a nové rozhodnutie.

13. Uviedla, že v konaní č. k. IV. ÚS 333/09 vedenom na ÚS-SR v Košiciach bol ich právnym zástupcom žalovaný advokát JUDr. G. B.. Keďže sám ešte nemal žiadnu skúsenosť s ústavným konaním, radil sa vo veci so svojím otcom skúsenejším advokátom prom. práv. K. B. om, ktorého poveril aj zastupovaním v niektorých úkonoch (§ 16 Zákona o advokácii), s čím súhlasili aj klientky. Žalovaný vo svojich výpovediach ani neuviedol žiadny dôvod na svoju obranu, ktorým by sa zodpovednosti advokáta za škodu (§ 26 Zákona o advokácii) zbavil, ani ničím nepreukázal, ani nedokázal, že by sa aspoň snažil zabrániť vzniku škody. Teda v konaní nevyšiel najavo žiadny opak tvrdenia žaloby o úmyselnom zavinení škody z nedbanlivosti a zanedbania povinnosti advokáta (§ 18 Zákona o advokácii). Poukázala na to, že súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní z troch dátumov - 28.10.2009 (právoplatnosť uznesenia sp. zn. IV., ÚS 333/09 - ÚS - SR), 03.03.2010 (list žalobkyne doručený žalovanému), 07.01.2015 (podanie žaloby na OS NR). Poukázala na dátum 03.03.2010, keď žalobkyňa písomne odpovedala žalovanému na list, v ktorom jej žalovaný zaslal kópiu výzvy od ÚS-SR. ÚS-SR výzvou sp. zn. Rvp 1358/09-9 vyzval žalovaného advokáta, aby doplnil podanú ústavnú sťažnosť o náležitosti predpísané zákonom č. 38/1993 Z. z. Tento dôkaz list žalobkyne zo dňa 03.03.2010 predložil súdu sám žalovaný. Mala za to, že práve týmto listom sám žalovaný dokázal a priznal skutočnosť, že žalobkyňu ešte stále držal v právnej neistote a dezinformácii, že ústavnú sťažnosť musí ešte doplniť, čo už nebolo pravdou. Týmto listom bol dokázaný úmysel žalovaného, že žalobkyňu zatajiť skutočný stav veci, ako i to, že svojou nečinnosťou - nedoplnením podania, spôsobil úmyselnú škodu, ktorú ako advokát musel predvídať.

14. V ďalšom bode odvolania poukázala na ustanovenie § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uviedla, že k udalosti z ktorej úmyselná škoda vznikla došlo dňa 28.10.2009 (právoplatnosť uznesenia ÚS-SR sp. zn. IV.ÚS 333/09). Teda objektívna 10 ročná premlčacia doba začala plynúť dňa 28.10.2009 a plynie do 28.10.2019. Duplicítne 10 ročná premlčacia doba vyplýva aj z ďalšej nečinnosti žalovaného, keď žiadnym spôsobom nereagoval, neodpovedal na doručenú predžalobnú výzvu žalobkyne zo dňa 16.02.2013, ktorú obdržal dňa 20.02.2013, pretože jeho nečinnosť je *de facto* uznávacím prejavom v zmysle ustanovenia § 110 ods.1 Občianskeho zákonníka, keďže ničím nespochybnil dôvod, ani výšku uplatnenej pohľadávky. Subjektívna premlčacia doba v zmysle ustanovenia § 106 ods.1 Občianskeho zákonníka je dvojročná odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. V tomto prípade sa žalobkyňa o vzniku škody dozvedela až dňa 06.02.2013 z písomnej informácie Spr 130/2013 zo dňa 30.01.2013, odoslanej z kancelárie ÚS SR, teda žaloba bola podaná včas 07.01.2015 v rámci subjektívnej premlčacej doby, ktorá plynula od 06.02.2013 do 06.02.2015. Subjektívna premlčacia doba plynula v rámci objektívnej premlčacej doby od 28.10.2009 do 28.10.2019, neprekročila ju.

15. S poukazom na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka konštatovala, že v tomto prípade sa právo mohlo po prvýkrát vykonať až po doručení informácie z kancelárie ÚS - SR sp. zn. Spr 130/2013 t. j. až po 06.02.2013, tým je daný aj okamih *actio nata*, teda žaloba nemohla vzniknúť skôr. Žaloba vznikla v zákonnej 3-ročnej všeobecnej premlčacej lehote, ktorá plynula odo dňa 07.02.2013 do 07.02.2016, v ktorej bola aj včas dňa 07.01.2015 podaná na OS NR. K premlčaniu práva nedošlo. Navyše žaloba nemohla byť podaná pred 31.03.2013, pred zročenosťou pohľadávky z predžalobnej výzvy, ktorú žalovaný akceptoval. Nedôvodnosť námietky žalovaného je opäť zjavná.

16. Žalovaný sa nevyjadril k podanému odvolaniu žalobkyne.

17. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel

k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. Podľa § 470 ods.2 zákona č. 160/2015 Z. z. (ďalej len CSP) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

19. Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý zákon zrušil OSP a ustanovil, že platí aj pre (dovtedy) začaté konania (princíp okamžitej aplikovateľnosti), keď účinky úkonov dovtedy učinенých podľa OSP zostávajú zachované.

20. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa v danej právnej veci podanou žalobou zo dňa 07.01.2015 domáhala zaplata sumy 8.000 Eur s 5,25 % úrokom z omeškania od 01.04.2013 do zaplata a náhrady trov konania z titulu náhrady škody podľa § 26 ods.1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov na skutkovom základe, že bola v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 333/09 zastúpená žalovaným ako advokátom, ktorý v mene žalobkyne podal sťažnosť pre porušovanie základných ústavných práv žalobkyne na prerokovanie právnej veci bez zbytočných prieťahov v konaní vedenom pred Okresným súdom v Nových Zámkoch pod sp. zn. 18C/16/1996. V konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 333/09 sa domáhala aj priznania primeraného zadosťučinenia vo výške 8.000 Eur. Žalobkyňa viackrát kontaktovala žalovaného, aby ju informoval o stave konania, po opakovaných všeobecných odpovediach „zatiaľ nič nové, musíme čakať“ požiadala o informáciu priamo Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý ju vo veci vyrozumel listom doručeným žalobkyňi dňa 06.02.2013, na základe ktorého si vyhľadala uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 333/09 zo dňa 01.10.2009, z ktorého uznesenia je zjavná príčinná súvislosť odmietnutia sťažnosti s nedoplnením podania, ktoré vedome zaviniť žalovaný a tým žalobkyňi spôsobil škodu. Žalovaný ako advokát mohol vzniku škody zabrániť, ale nečinnosťou nezabránil, ani nevynaložil úsilie, aby prikázal svojej sekretárke alebo klientke, aby kópie relevantných dokladov zaslali Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Právny následok nečinnosti mohol predvídať, teda v tom vzhlada dôvod a úmysel vedomej nečinnosti, že zjavný úspech sťažnosti smeroval proti Okresnému súdu Nové Zámky, teda proti obvodu a miestu v ktorom žalovaný pôsobí ako advokát, preto úmyselne výzvu Ústavného súdu Slovenskej republiky nerešpektoval a podanie nedoplnil. Pokusom o zmier zo dňa 16.02.2013 si uplatnila u žalovaného náhradu škody, žalovaný nereagoval. Žalobkyňa pripojila k žalobe sťažnosť žalobkyne a L. X. proti Okresnému súdu Nové Zámky adresovanú Ústavnému súdu Slovenskej republiky, list Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2013 adresovaný žalobkyňi, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 333/09 zo dňa 01.10.2009, pokus o zmier zo dňa 16.02.2013 adresovaný žalovanému, kópiu poštovej zásielky doručenej Ústavným súdom Slovenskej republiky žalobkyňi dňa 06.02.2013, potvrdenie pošty o podaní poštovej zásielky zo dňa 18.02.2013, doručenkou o prevzatí doporučenej listovej zásielky žalovaným zo dňa 20.02.2013. Žalovaný v podanom odpore proti platobnému rozkazu navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť dôvodiac tým, že žiadnu škodu žalobkyňi nespôsobil, nemá voči žalobkyňi žiadny záväzok. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení zo dňa 09.07.2015 k odporu žalovaného zotrvala na podanej žalobe, uviedla, že žalovaný ako jej advokát nevynaložil žiadne úsilie, aby zabránil vzniku škody, žalobkyňu neinformoval pravdivo o konaní o pred ústavným súdom, skutočnú pravdu sa dozvedela až dňa 06.02.2013 zo správy Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2013. Žalobkyňa spolu s písomným podaním zo dňa 25.04.2016 súdu prvej inštancie v ktorom uviedla, že predkladá dôkazy preukazujúce, že žalovaný ako advokát nechránil záujmy žalobkyne pri výkone advokácie a tým vedome a úmyselne spôsobil uplatnenú škodu, predložila fotokópiu zápisnice z pojednávania vo veci vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 13C/153/2007, podanie Krajskej prokuratúry Nitra Kc 77/09-7 zo dňa 10.07.2009 adresované žalovanému. Na pojednávaní dňa 26.06.2017 žalobkyňa trvala na podanej žalobe, tvrdila, že v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky ich zastupoval žalovaný ako advokát vo veci podanej sťažnosti, ústavný súd žiadal žalovaného o predloženie rozhodnutí potrebných pre posúdenie sťažnosti, žalovaný požiadaval o predĺženie lehoty o 15 dní na odstránenie

vád podania, uvedené doklady nedoplnil a sťažnosť bola odmietnutá. Keď kontaktovala žalovaného alebo jeho sekretárku o stave veci, odpovede boli vždy vyhybavé, že majú čakať. Na jej dopyt jej Ústavný súd Slovenskej republiky oznámil dňa 06.02.2013, že konanie bolo skončené na základe rozhodnutia zo dňa 01.10.2013, ktorým bola sťažnosť odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Uplatnená škoda vo výške 8.000 Eur predstavuje približne rovnakú sumu, ako bola žalovaná v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 18C/16/1996, ktorá výška bola uplatnená aj v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Nie je pravdou, že by nebolo podpísané plnomocenstvo pre žalovaného, dôvodom odmietnutia sťažnosti nebola absencia plnomocenstva. Nevie, prečo žalovaného listom zo dňa 03.03.2010 žiadala o predloženie plnomocenstva v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Je pravdou, že žalovaný si od nej nepýtal žiadnu zálohu, mala za to, že advokát môže klienta zastupovať aj bezplatne. Žalovaný ju zastupoval tiež v konaní pred Okresným súdom Nové Zámky vedenom pod sp. zn. 13C/153/2007. Žalobkyňu zastupoval vo veciach otec žalovaného K. B., keď išiel do dôchodku, prebral ju žalovaný. Ona sťažnosť pripravovala so K. B.om, ale s vedomím žalovaného. Plná moc žalovaného v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky bola, aj Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol žalovaného vo svojom rozhodnutí, žalovaný vedel o tomto konaní, Ústavný súd Slovenskej republiky komunikoval s žalovaným. Žalovaný požiadal Ústavný súd Slovenskej republiky faxom o predĺženie lehoty na doplnenie dokladov k sťažnosti. Žalovaný na pojednávaní dňa 26.06.2017 uviedol, že žalobkyňu zastupoval len v konaní o obnove konania vedenom na Okresnom súde Nové Zámky. V konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 18C/16/1996 žalobkyňu nezastupoval. Žalobkyňa bola dlhoročnou klietkou jeho otca. Jeho otec chcel, aby žalobkyňu zastupoval v konaní o obnove konania. Jeho otec zomrel dňa 24.08.2012. Žalovaný vedel, že táto vec je beznádejná, v konaní o obnove konania zastupoval žalobkyňu len kvôli svojmu otcovi, ktoré konanie bolo skončené v neprospech žalobkyne. Žalovaný uviedol, že sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky nepodával, nemal so žalobkyňou uzatvorenú zmluvu o poskytovaní právnej pomoci, žalobkyňa mu nikdy nezaplatila za právne služby v tejto veci, sťažnosť podával jeho otec, ktorý mal k dispozícii jeho pečiatku, preto ju zrejme dal na túto sťažnosť, podpis však nie je jeho. O konaní na Ústavnom súde sa dozvedel až v roku 2010. Žalovaný na pojednávaní predložil súdu prvej inštancie list žalobkyne zo dňa 03.03.2010 adresovaný žalovanému s prílohami dvomi plnomocenstvami, jedno plnomocenstvo podpísané žalobkyňou a druhé podpísané L. X., obe datované dňa 10.03.2010, list žalobkyne zo dňa 31.10.2011 adresovaný žalovanému a uviedol, že list žalobkyne zo dňa 03.03.2010 nechala žalobkyňa u jeho otca spolu s plnomocenstvom, ktoré mal žalovaný podpísať, preto predpokladá, že jedným z nedostatkov v konaní na Ústavnom súde bola aj absencia plnej moci. On však plnomocenstvo pre žalobkyňu nepodpísal, považoval to za vopred neúspešné, v čase keď tento list žalobkyňa nechala u jeho otca, teda 03.03.2010, Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci rozhodol a sťažnosť odmietol v roku 2009. Žalovaný uviedol, že z opatrnosti vznáša námietku premlčania, keďže uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky nadobudlo právoplatnosť v roku 2009 a žalobkyňa podala žalobu až v roku 2015, teda po uplynutí subjektívnej a objektívnej lehoty. Na podporu svojho tvrdenia poukázal aj na list žalobkyne adresovaný žalovanému zo dňa 31.10.2011. Žalobkyňa v písomnom podaní zo dňa 04.07.2017 uviedla, že žalovaný nemal skúsenosti s Ústavným súdom pred podaním sťažnosti, preto požiadal svojho otca prom. práv. Zdenka B.a, aby mu vypracoval koncept sťažnosti, predložený autentický koncept sťažnosti pod podkladom pre sťažnosť, ktorú následne trochu upravil žalovaný, upravenú sťažnosť žalovaný zaslal žalobkyňi, teda o jej existencii a o podaní na Ústavný súd Slovenskej republiky nepochybovala, keď prílohou sťažnosti bolo 5 listov a plnomocenstvo, bez ktorého by sťažnosť Ústavný súd Slovenskej republiky neprijal. Na jej nepretržitý záujem reagoval žalovaný tým, že jej dňa 01.03.2010 bola doručená kópia výzvy na doplnenie podania sp .zn. Rvp.1358/09-9 zo dňa 24.08.2009, ktorú zaslal žalovanému Ústavný súd Slovenskej republiky, dátum prijatia bol nečitateľný. Na túto výzvu zareagovala pripomienkou plnomocenstva listom zo dňa 03.03.2010, s priloženými dvoma vzormi plnomocenstva, preto je tam aj uvedená sp. zn. Rvp 1358/09, ktorú by inak nevedela a list žalovanému ihneď poslala. List zo dňa 03.03.2010 preukazuje, že žalovaný ju držal v právnej neistote a klamstve o tom, že pre jeho nečinnosť, nedoplnenie sťažnosti je už dávno sťažnosť odmietnutá (01.10.2009). Skutočnú pravdu o sťažnosti jej ďalej tajil. Dôkazom zastupovania žalovaným je aj ich obojstranná korešpondencia. S poukazom na žalovaným uplatnenú námietku premlčania uviedla s poukazom na ustanovenie § 106 ods.1 Občianskeho zákonníka, že sa o škode dozvedela dňa 06.02.2013, dňa 07.01.2015 podala žalobu na súd, žalobu podala v dvojročnej subjektívnej lehote. Na úmyselné konanie žalovaného poukázala už v žalobe, takže v zmysle ustanovenia § 106 ods.2 Občianskeho zákonníka ani objektívna 10 ročná premlčacia lehota, ktorá začala plynúť od udalosti, z ktorej škoda vznikla, t.j. od 1.10.2010, neuplynula. Žalobkyňa pripojila k svojmu písomnému podaniu fotokópiu konceptu sťažnosti, fotokópiu listu žalobkyne zo dňa 03.03.2010,

fotokópiu prvej strany rozsudku Okresného súdu v Nových Zámkoch sp. zn. 18C/16/96, fotokópiu prvej strany uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/79/2010, fotokópiu prvej strany rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/178/2007, Potvrdenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky V1/Pz424/09-4 zo dňa 26.mája 2009, fotokópiu sťažnosti zo dňa 05.08.2009, výzvu Ústavného súdu Slovenskej republiky Rvp 1358/09-9 zo dňa 24.08.2009, tri poštové podacie lístky, dve fotokópie listových zásielok adresovaných žalovaným žalobkyňi, plnomocenstvo zo dňa 09.11.2010 udelené žalobkyňou a L. X. žalovanému vo veci dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co 94/2010. Na pojednávaní dňa 18.09.2017 žalobkyňa uviedla, že žalovaný mal úmysel zatajiť pred ňou skutkový stav veci a zavádzal ju, keď jej tvrdil, že vo veci nie je nič nové. Žalovaný na výzvu Ústavného súdu Slovenskej republiky faxom žiadal o predĺženie lehoty na predloženie dokladov, ona o tejto žiadosti nemala vedomosť. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že žalobkyňu zastupoval len v konaní o obnove konania, ani podpis na plnomocenstve, ktoré sa týkalo konania vedeného na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 18C/16/1996, nie je jeho a v dovolacom konaní žalobkyňu nezastupoval. Žalovaný predložil súdu plnomocenstvo zo dňa 04.06.2007 a uviedol, že na tomto je rovnako podpis, ktorý nie je jeho. Platobný rozkaz v tomto konaní prevzala jeho sekretárka a zrejme podpísala aj sťažnosť podávanú na ústavný súd, pričom jeho pečiatku dal zrejme jeho otec, ktorý ju mal k dispozícii. Žalovaný ďalej tvrdil, že v roku 2008 utrpel ťažkú autonehodu, bol práceneschopný do 30.11.2009. On nemal dňa 28.10.2009 na žalobkyňu žiadny kontakt, nemal voči nej žiadnu povinnosť ju informovať, v tomto období v práci nebol, agenda týkajúca sa žalobkyne bola odovzdaná otcovi. Žalovaný predložil súdu žiadosť o predĺženie lehoty na doplnenie podania, uviedol, že na tejto bola jeho pečiatka, ale je tam úplne iný podpis, ktorý nie je jeho. Mal za to, že zrejme zase otec použil jeho pečiatku a jeho asistentka neodmietla pre žalobkyňu urobiť tento úkon faxového podania na ústavný súd, on však o tom vôbec nevedel, ani nebol v práci. Dcéru žalobkyne nikdy nevidel, v roku 2009 nechodil do práce. Nie on zaslal žalobkyňi na podpis plnú moc pre žalobkyňu a jej dcéru, naopak žalobkyňa zaslala plnú moc na podpis pre žalobkyňu a jej dcéru. Na pojednávaní dňa 06.11.2017 žalobkyňa navrhla doplniť dokazovanie výsluchom sekretárky žalovaného. Žalovaný uviedol, že plnomocenstvo doručené z Ústavného súdu Slovenskej republiky nepodpisoval, pretože nikdy by na Ústavný súd Slovenskej republiky nepredložil plnomocenstvo, kde je rukou dopísané meno toho, koho má zastupovať, dátum a predmet zastupovania, rovnako nepodpisoval žiadosť o predĺženie lehoty na doplnenie podania, pretože v tomto období bol práceneschopný, muselo sa to udiť tak, že to odišlo z jeho faxu a podpísala to jeho sekretárka, za ktorou chodila žalobkyňa počas jeho neprítomnosti v práci, počas jeho práceneschopnosti. Žalobkyňa v záverečnej reči uviedla, že pokiaľ sa dal žalovaný zastupovať iným advokátom, svojim otcom, bolo to v súlade so zákonom, plnomocenstvo aké jej bolo doručené podpísala, ak sú tam vady, za tie zodpovedá žalovaný. Sťažnosť na ústavný súd žalovaný mal poslať kompletnú, na sťažnosti aj na plnomocenstve je podpis žalovaného. K plnomocenstvo zo dňa 05.08.2009 uviedla, že im zrejme poslal prázdne tlačivo otec žalovaného, ona tam dopísala svoje meno, meno dcéry a aj predmet, pričom ona a jej dcéra plnomocenstvo podpísali, dátum zrejme dopísala sekretárka žalovaného, keď plnomocenstvo vyplnili, poslali ho poštou žalovanému spolu s konceptom sťažnosti, ktorý ona napísala s otcom žalovaného. Žalovaný pri podpisovaní plnomocenstva nebol. Žalovaný v záverečnej reči uviedol, že podľa jeho názoru podanie na ústavný súd bolo právne neopodstatnené, pretože v súdnom konaní, ktoré sa sťažnosť týkala, k prieťahom nedošlo a suma 8 000 Eur, by žalobkyňi nebola ústavným súdom priznaná. Nie je zrejmé, prečo si žalobkyňa v tomto konaní uplatňuje práve sumu 8 000 Eur, prečo by jej v tejto výške mala vzniknúť škoda. Okrem konania o obnove konania žalobkyňu nikdy nezastupoval, ani nepodpisal plnomocenstvo, nikdy sa so žalobkyňou nedohodol na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, také plnomocenstvo, aké bolo predložené na ústavný súd by nikdy z jeho kancelárie neodišlo, pretože všetko vypisuje počítačom, myslí si, že v tomto prípade, bolo zneužitie jeho meno. Žalobkyňa mi nikdy neposkytla odmenu za právne úkony. Žalobkyňa potvrdila, že nikdy u neho s dcérou v kancelárii neboli. Mal za to, že nebolo v konaní preukázané, že by žalobkyňi vznikla škoda, za ktorú by zodpovedal. Uviedol, že bol rok práceneschopný, po ťažkej autonehode bol niekoľko mesiacov v nemocnici, v auguste a septembri 2009 bol v kúpeľoch. Ani na podaní na čl. 114 nie je jeho podpis, tu predpokladá, že to podpísala sekretárka, pričom sekretárka bola splnomocnená len na pracovné úkony a preberanie pošty, ale nie na to, aby za neho podpisovala podania. Opakovane namietal premlčanie uplatneného právneho nároku v žalobe, keďže uplynula subjektívna, aj objektívna lehota na podanie žaloby. Následne súd prvej inštancie vyhlásil napadnutý rozsudok.

22. Z obsahu odvolania žalobkyne vyplýva, že podala odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods.1 písm. f), h) CSP.

23. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd - neaplikoval príslušnú právnu normu, t.j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu, - aplikoval nesprávnu právnu normu, t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú, - obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo - správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

24. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov, alebo predpokladom „dotvorenia“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany, či prostriedkami procesného útoku.

25. Súd prvej inštancie v danej právnej veci v otázkach právneho posúdenia veci sporných otázok (ktorá je predmetom odvolacieho konania) zaujal právny názor s poukazom na ustanovenia § 18 ods. 1, 2, § 26 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o advokácii“), § 100 ods. 1, § 101, § 106 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), že uznesenie ÚS SR, ktorým bola sťažnosť žalobkyne odmietnutá, nadobudlo právoplatnosť dňa 28.10.2009, o potrebe doplniť podanie vedené na ÚS SR pod sp. zn. Rvp 1358/09 žalobkyňa vedela, nakoľko v tejto súvislosti adresovala žalovanému list zo dňa 03.03.2010, ktorým ho vyzývala, aby so skorším dátumom podpísal a zaslal 2 plnomocenstvá (pre ňu a jej dcéru) k uvedenému konaniu na ÚS SR, žalobu na súd však podala až dňa 07.01.2015, teda po uplynutí subjektívnej, aj objektívnej premlčacej doby a preto súd prihliadol na námietku premlčania vznesenú zo strany žalovaného a žalobu zamietol. Z tohto dôvodu súd ďalšie okolnosti ohľadne odôvodnenosti nároku žalobkyne na náhradu škody, samotného vzniku škody, odôvodnenosť jej výšky a príčinnej súvislosti medzi škodou a konaním žalovaného neskúmal, avšak mal za potrebné ďalej uviesť, že v konaní z dokladov predložených stranami sporu je zrejmé, že žalobkyňa by neuniesla dôkazné bremeno, keď nepreukázala, že by ju žalovaný v konaní pred ÚS SR vo veci sťažnosti právne zastupoval, nakoľko sama žalovaná ho listom zo dňa 03.03.2010 vyzývala na predloženie 2 plnomocenstiev k ústavnej sťažnosti (pre ňu a pre jej dcéru), teda si bola vedomá skutočnosti, že takúto plnú moc podpísanú žalovaným nemá. Žalobkyňa v súdom stanovenej lehote nepodala ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a preukázané bolo len to, že žalovaný zastupoval žalobkyňu v konaní vedenom na OS Nové Zámky vo veci obnovy konania vedenom pod sp. zn. 13C/153/2007 (čo žalovaný potvrdil) a aj podpis na Plnomocenstve, ktorého fotokópia bola súdu zaslaná z ÚS SR, nie je totožný s podpismi žalovaného na doručenkách a podaniach v tomto konaní. Uvedené plnomocenstvo nie je opatrené ani pečiatkou žalovaného ako advokáta.

26. Podľa § 100 ods.1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

27. Podľa § 106 ods.1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

28. Podľa § 106 ods.2 Občianskeho zákonníka najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

29. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Napríklad ak odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, do uplatnenia práva na náhradu škody uplynie čas uvedený v ustanovení § 106 ods. 1 a škoda v súdom konaní vznesie námietku premlčania, právo sa premlčalo, aj keď ide o škodu spôsobenú úmyselne. Neprichádza tu už do úvahy objektívna desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 106 ods. 2. Podobne je to aj v prípade, ak by ešte boli dané podmienky na plynutie subjektívnej premlčacej doby, ale už by uplynula objektívna premlčacia doba. Subjektívna premlčacia doba totiž môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže presiahnuť. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná

a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného, týkajúcu sa jeho a) vedomosti o škode (teda nie o protiprávnom úkone či o škodnej udalosti) ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti či s protiprávnym konaním; b) vedomosti o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, teda o zodpovednom subjekte. Za škodu bude obvykle zodpovedať priamo škodca, ktorý ju spôsobil. V niektorých prípadoch však za škodu môže zodpovedať aj iná osoba, napríklad ak škodu spôsobili zamestnanci právnickej či fyzickej osoby (§ 420) alebo tí, ktorí nemôžu posúdiť následky svojho konania (§ 422 ods. 1), a pod. Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o škode a kto za ňu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o týchto prvkoch (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o nich) a len vtedy začne poškodenému plynúť subjektívna premlčacia doba. Právo na náhradu škody sa premlčí najneskôr za tri roky, ak ide o škodu spôsobenú z nedbanlivosti alebo o škodu, za ktorú sa zodpovedá objektívne, a za desať rokov, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne. V týchto prípadoch objektívna premlčacia doba začína plynúť od udalosti, z ktorej škoda vznikla, t.j. od škodnej udalosti. Teda začiatok subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený samostatne, kým objektívna premlčacia doba plynie od tzv. škodovej udalosti, subjektívna plynie odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Ich vzájomný vzťah je taký, že sú od seba nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca, a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí pravidlo, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. V tejto súvislosti možno rozlišovať medzi tromi prípadmi, ktoré môžu nastať a to : a) začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby a do jej skončenia tiež uplynie celá subjektívna doba, právo sa premlčí uplynutím subjektívnej doby (na ďalšie plynutie objektívnej doby sa už neprihliada), b) začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby, ale do jej skončenia uplynie iba časť subjektívnej doby a ďalšia časť až po jej skončení, právo sa premlčí uplynutím objektívnej doby, c) začiatok subjektívnej doby nastane až po skončení objektívnej doby, právo sa premlčí uplynutím objektívnej premlčacej doby a subjektívna doba nemá v tomto prípade právny význam. Oprávnený subjekt môže uplatniť právo na náhradu škody najneskôr v posledný deň objektívnej (trojročnej alebo desaťročnej) premlčacej lehoty. Zároveň sa však vyžaduje aj uplatnenie práva najneskôr posledný deň subjektívnej premlčacej lehoty. Pre vzájomný vzťah subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty tak platí, že 1. subjektívna premlčacia lehota môže začať plynúť kedykoľvek počas objektívnej premlčacej lehoty, inak povedané, k subjektívnej vedomosti oprávneného subjektu naplnením predpokladov vedomosti o škode a o osobe za škodu zodpovednej môže dôjsť kedykoľvek v rámci plynutia objektívnej premlčacej lehoty. Ak oprávnený nadobudne subjektívnu vedomosť o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá až po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty, námietke premlčania zo strany povinnej osoby už nedokáže úspešne čeliť. 2. Objektívna premlčacia lehota však nijakým spôsobom „nepredlžuje“ lehotu subjektívnu. Ak napr. časové okamihy začiatku plynutia subjektívnej i objektívnej premlčacej lehoty sú totožné, právo poškodeného sa premlčí už márnym uplynutím subjektívnej premlčacej lehoty. Zvyšok objektívnej premlčacej lehoty síce doplynie, no ak vo zvyšku objektívnej premlčacej lehoty poškodený uplatní svoje právo na súde, nedokáže úspešne čeliť námietke premlčania, pretože jeho právo sa premlčalo už momentom márneho uplynutia premlčacej lehoty subjektívnej. Konkrétna dĺžka objektívnej premlčacej lehoty je konštruovaná dvojako, ako trojročná, ak ide o také škody, za ktoré sa zodpovedá podľa tzv. objektívneho princípu alebo ak ide o škodu spôsobenú z nedbanlivosti, ako desaťročná, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne. Na to, aby mohol súd dospieť k záveru o premlčaní nároku na náhradu škody, musí mať dostatočné skutkové zistenia pre určenie začiatku plynutia premlčacej doby, t.j. musí mať bezpečne zistené, kedy sa poškodený o škode dozvedel, prípadne kedy došlo ku vzniku škody.

30. Občiansky zákonník uvádza v ustanovení § 106 ods.2 dve objektívne premlčacie doby, pričom toto rozlišovanie podmieňuje subjektívnymi okolnosťami spôsobenia škody. Pre rozlíšenie dĺžky objektívnej premlčacej doby (trojročnej a desaťročnej) je rozhodujúca forma zavinenia škodcu, totiž či z jeho strany išlo o úmyselné konanie. Občianske právo nedefinuje pojem zavinenia a pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie je právnou náukou definované ako vnútorný psychický vzťah konajúceho k jeho vlastnému protiprávnemu konaniu a výsledku tohto rokovania. Je založené jednak na prvku poznania spočívajúceho vo vedomosti a predvídaní určitého výsledku, jednak na prvku vôle spočívajúcej v tom, že subjekt prejavuje svoju vôľu tým, že niečo chce, ale aj tým, že je s

niečím uzrozmeneý. Ak ide o úmysel, platí buď, že škodca vedel, že spôsobí škodu a chcel ju spôsobiť (priamy úmysel) alebo bol s týmto dôsledkom uzrozmeneý (nepriamy úmysel).

31. Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka), v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2010 sp. zn. 1Cdo 82/2009, rozhodnutie 16/2014.)

32. Ak sa účastník občianskeho súdneho konania dovoľáva premlčania, nemôže súd premlčané právo (nárok) priznať, návrh na začatie konania v takom prípade zamietne. To platí pri práve (nároku) na náhradu škody aj v prípadoch, v ktorých ešte nie je preukázaná zodpovednosť za škodu alebo výška škody. Preto možno riešiť premlčanie nároku aj bez dostatočného podkladu o tom, či vznikol, musia však byť vyjasnené skutkové okolnosti umožňujúce vyvodiť, v akej premlčacej dobe sa nárok premlčuje, kedy začala plynúť premlčacia doba a či márne uplynula pred podaním žaloby (Ro NS ČR z 29.5.2013, sp. zn. 25Cdo 1952/2011).

33. V zmysle § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľáva, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo na náhradu škody premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa právo na náhradu škody najneskoršie premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť svoje povinnosti. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tým dosiahnuť stav, v rámci ktorého sa už oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Následkom účinne vznesenej námietky premlčania v občianskom súdnom konaní je, že premlčané právo nemožno oprávnenému priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka). S prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania súd posudzuje prednostne opodstatnenosť vznesenej námietky premlčania ešte pred prípadným zisťovaním výšky škody a pod. (porovnaj R 29/1983). Občiansky zákonník v § 106 ustanovuje premlčaciu dobu subjektívnu (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívnu (§ 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ich začiatok je upravený odlišne, pričom ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému prípadne ešte plynie druhá premlčacia doba. Občiansky zákonník viaže premlčanie práva na náhradu škody uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na podmienku vedomosti poškodeného: a/ o škode - majetkovej ujme určitého druhu a rozsahu vyčísliteľnej v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde; b/ o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže byť teda rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode. (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 146/2010.)

34. Podľa § 18 ods.1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení účinnom k 31.08.2009 advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Ak sú pokyny klienta v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nie je nimi viazaný. O tom klienta vhodným spôsobom poučí.

35. Podľa § 18 ods.2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení účinnom k 31.08.2009 advokát je povinný pri výkone advokácie konať čestne a svedomito, dôsledne využívať všetky právne prostriedky a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia pokladá za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

36. Podľa § 26 ods.1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení

účinnom k 31.08.2009 advokát zodpovedá klientovi za škodu, ktorú mu spôsobil v súvislosti s výkonom advokácie; zodpovednosť advokáta sa vzťahuje aj na škodu spôsobenú jeho koncipientom alebo jeho zamestnancom, ak advokát vykonáva advokáciu ako spoločník spoločnosti podľa tohto zákona, povinnosť podľa tohto ustanovenia sa vzťahuje iba na túto spoločnosť.

37. Podľa § 26 ods.2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení účinnom k 31.08.2009 koncipient a iný zamestnanec advokáta nezodpovedajú klientovi za škodu spôsobenú pri poskytovaní právnych služieb. Ich pracovnoprávna zodpovednosť voči advokátovi nie je tým dotknutá.

38. Podľa § 26 ods.3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení účinnom k 31.08.2009 každý advokát samostatne zodpovedá voči klientovi za škodu spôsobenú pri poskytovaní právnych služieb okrem prípadov, ak ide o spoločného klienta niekoľkých advokátov. Voči svojim zamestnancom a iným osobám zodpovedajú advokáti spoločníci spoločne a nerozdielne.

39. Podľa § 26 ods.4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení účinnom k 31.08.2009 advokát sa zbaví zodpovednosti podľa odseku 1, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho žiadať.

40. Zodpovednosť advokáta podľa § 26 ods.1 vyššie citovaného zákona je koncipovaná ako zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie, t. j. zodpovednosť objektívna, ktorej sa nemožno zbaviť. Predpokladom vzniku zodpovednosti teda nie je zavinenie advokáta. Zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom advokácie je založená na kumulatívnom splnení troch predpokladov: činnosť súvisiaca s výkonom advokácie; vznik škody a príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody. Ich splnenie preukazuje v konaní o náhradu škody žalobca.

41. Existencia príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou na strane klienta a konaním či opomenutím advokáta môže byť daná iba vtedy, ak práve konanie, či opomenutie advokáta je tou okolnosťou, bez existencie ktorej by k vzniku škody nedošlo. Pri posudzovaní zodpovednosti advokáta za vznik škody spôsobenej v súvislosti s výkonom advokácie súd ako predbežnú otázku skúma, či by pri riadnom postupe advokáta klient so svojím nárokom na súde uspel, poprípade v akom rozsahu. Pri skúmaní zodpovednosti advokáta záver o príčinnej súvislosti medzi pochybením advokáta a tým, že klient vo veci nebol úspešný, je možné urobiť iba v prípade, že právo klienta skutočne existovalo.

42. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, avšak len pokiaľ ide o skutočnosti právne významné pre posúdenie žalovaným uplatnenej námietky premlčania a to len z hľadiska plynutia objektívnej premlčacej doby, nie však aj z hľadiska plynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá skutočnosť nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže začiatok subjektívnej premlčacej doby nastal až po skončení objektívnej premlčacej doby a subjektívna premlčacia doba nemá potom v danej právnej veci právny význam s poukazom na nižšie uvedené dôvody.

43. V danej právnej veci sa žalobkyňa žalobou domáhala proti žalovanému náhrady škody, ktorá mala byť spôsobená žalobkyni ako klientke žalovaným ako advokátom v súvislosti s výkonom advokácie (§ 26 ods.1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení účinnom k 31.08.2009. Tvrdila, že v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 333/09 bola zastúpená žalovaným ako advokátom, ktorý v zastúpení žalobkyne podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť pre porušenie základného práva žalobkyne na prerokovanie jej veci bez zbytočných preťahov podľa čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Nové Zámky pod sp. zn. 18C/16/1996. V konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky sa domáhala aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 8. 000 Eur. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 333/09 zo dňa 01.10.2009 bola sťažnosť žalobkyne odmietnutá pre

nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 20 ods.1,2 § 50 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov), potom čo ústavný súd výzvou zo dňa 24.09.2009 (doručenou žalovanému dňa 31.08.2009) vyzval žalovaného aby v lehote 5 dní sťažnosť doplnil o potrebné náležitosti, žalovaný v ustanovenej lehote požiadal faxom (07.09.2009) ústavný súd o predĺženie lehoty o 15 dní (podanie doručené poštou dňa 10.09.2009), avšak v požadovanej lehote a ani do obdobia rozhodovania o sťažnosti sťažnosť nedoplnil. Žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť dôvodiac tým, že žalobkyňu ako klientku nezastupoval ako advokát v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 333/09, nemal uzatvorenú so žalobkyňou zmluvu o poskytovaní právnych služieb, predmetnú sťažnosť na ústavný súd nepodal, nepodpísal, nepodpísal plnomocenstvo v tomto konaní, faxom nežiadal ústavný súd o predĺženie lehoty na doplnenie potrebných náležitostí sťažnosti, v roku 2008 mal ťažkú autonehodu, do 30.11.2009 bol práceneschopný, ku ktorým tvrdeniam nepripojil a neoznačil dôkazy s výnimkou pripojeného listu žalobkyne zo dňa 03.03.2010 s prílohami (dve plnomocenstvá) a listu žalobkyne zo dňa 31.10.2011. Žalovaný sa zároveň v konaní pred súdom prvej inštancie dovolal premlčacia uplatneného právneho nároku žalobkyne. S prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania bolo potrebné, aby súd posudzoval prednostne opodstatnenosť vznesenia námietky premlčania uplatneného nároku žalobkyne aj v prípade, že nie je ešte zodpovednosť za škodu preukázaná, ani výška škody, teda aj bez dostatočného podkladu o tom, či nárok žalobkyne vznikol, keď pre prijatie záveru o premlčaní nároku žalobkyne na náhradu škody, boli v danej právnej veci preukázané dostatočné skutkové zistenia pre určenie začiatku plynutia premlčacej doby (subjektívnej i objektívnej).

44. Odvolací súd sa nestotožnil s prijatými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie potiaľ, pokiaľ súd prvej inštancie posudzoval plynutie subjektívnej premlčacej doby (§106 ods.1 Občianskeho zákonníka) tak, ako uviedol v bode 21. svojho rozsudku. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa uplatnila na súde svoj právny nárok v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe, keď pri posudzovaní otázky, kedy sa žalobkyňa ako poškodená dozvedela o škode a kto za ňu zodpovedá, bolo potrebné vychádzať z preukázanej, skutočnej vedomosti žalobkyne ako poškodenej o týchto prvkoch, keďže nestačí len možnosť dozvedieť sa o nich. Žalobkyňa nesporne mala skutočnú vedomosť o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá dňa 06.02.2013, kedy jej bol doručený list Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2013, v ktorom bolo žalobkyňi oznámené, že sťažnosť žalobkyne bola uznesením sp. zn. IV. ÚS 333/09 dňa 01.10.2013 odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ktoré uznesenie bolo doručené jej právnomu zástupcovi dňa 28.10.2009. Odvolací súd dodáva, že list žalobkyne zo dňa 03.03.2010 adresovaný žalovanému nepreukazuje vedomosť žalobkyne ako poškodenej o škode a kto za škodu zodpovedá, keďže týmto listom v ktorom žalobkyňa uviedla sp. zn. Rvp 1358/09 (uvedenú tiež na výzve Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.08.2009) žalobkyňa len reagovala na potrebu doplnenia jej podania na ústavnom súde. Odvolací súd uvádza, že napriek vecne nesprávnemu posúdeniu plynutia subjektívnej premlčacej doby súdom prvej inštancie, táto skutočnosť nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, pokiaľ ide o skutočnosti právne významné pre posúdenie žalovaným uplatnenej námietky premlčania z hľadiska plynutia objektívnej premlčacej doby z nižšie uvedených dôvodov a keďže začiatok subjektívnej premlčacej doby nastal až po skončení objektívnej premlčacej doby, subjektívna premlčacia doba nemá potom v danej právnej veci právny význam.

45. Odvolací súd sa stotožnil s prijatými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie potiaľ, pokiaľ súd prvej inštancie posudzoval plynutie objektívnej premlčacej doby (§106 ods.2 Občianskeho zákonníka) tak, ako uviedol v bode 21. svojho rozsudku. Na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že v danej právnej veci objektívna premlčacia doba začala plynúť od právnej udalosti zakladajúcej nárok žalobkyne ako poškodenej, ktorou bola škodná udalosť a to uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 333/09 dňa 01.10.2009, ktorým bola sťažnosť žalobkyne odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (právoplatne dňa 28.10.2009). Teda žalobkyňa mohla ako oprávnený subjekt na náhradu škody uplatniť svoje právo na náhradu škody najneskôr v posledný deň objektívnej (trojročnej) premlčacej doby. Žalobkyňa podala žalobu na súd až dňa 07.01.2015, teda po uplynutí objektívnej (trojročnej) premlčacej doby. Keďže sa žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie dovolal premlčania, súd žalobkyňi nemohol premlčané právo (nárok) priznať. Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané tvrdenie žalobkyne, že v danej právnej veci ide o škodu spôsobenú žalovaným úmyselne, teda že zo strany žalovaného išlo konanie úmyselné s poukazom na okolnosti spôsobenia

predmetnej škody, teda nie je možné prijať záver, že žalobkyňa uplatnila na súde svoj právny nárok v objektívnej desaťročnej premlčacej dobe. Žalobkyňa v tomto smere tvrdila, že žalovaného viackrát kontaktovala, aby ju informoval o stave konania, že žalovaný jej opakovane všeobecne odpovedal „zatiaľ nič nové, musíme čakať“, že na jej nepretržitý záujem reagoval žalovaný tým, že jej dňa 01.03.2010 bola doručená kópia výzvy ústavného súdu na doplnenie podania sp. zn. Rvp.1358/09 zo dňa 24.08.2009, ktorú výzvu zaslal ústavný súd žalovanému, že list žalobkyne zo dňa 03.03.2010 adresovaný žalovanému ako reakcia na výzvu ústavného súdu preukazuje, že žalovaný držal žalobkyňu v klamstve, neistote, neinformoval žalobkyňu pravdivo o konaní pred ústavným súdom, skutočnú pravdu o sťažnosti jej tajil. Odvolací súd dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané úmyselné konanie zo strany žalovaného, t.j. že žalovaný úmyselne spôsobil škodu žalobkyni. Odvolací súd uvádza, že list žalobkyne zo dňa 03.03.2010 adresovaný žalovanému nepreukazuje tvrdenie žalobkyne, že žalovaný úmyselne spôsobil žalobkyni škodu tým, že potom čo ústavný súd výzvou zo dňa 24.09.2009 (doručenou žalovanému dňa 31.08.2009) vyzval žalovaného aby v lehote 5 dní sťažnosť doplnil o potrebné náležitosti, žalovaný v ustanovenej lehote požiadal faxom (07.09.2009) ústavný súd o predĺženie lehoty o 15 dní (podanie doručené poštou dňa 10.09.2009), avšak v požadovanej lehote a ani do obdobia rozhodovania o sťažnosti sťažnosť nedoplnil. List žalobkyne zo dňa 03.03.2010 adresovaný žalovanému preukazuje len toľko, že žalovaný mohol úmyselne zavádzať žalobkyňu v roku 2010, ak by bolo v konaní preukázané, že mal uzatvorenú so žalobkyňou zmluvu o poskytovaní právnych služieb o tej skutočnosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. IV. ÚS 333/09 nerozhodol o sťažnosti žalobkyne uznesením zo dňa 01.10.2009 (právoplatne dňa 28.10.2009), ktorá skutočnosť však nemala vplyv na to, že žalobkyňou tvrdená škoda mala vzniknúť úmyselným konaním žalovaného v konaní pred ústavným súdom, ktoré bolo právoplatne skončené už dňa 28.10.2009. Teda list žalobkyne zo dňa 03.03.2010 adresovaný žalovanému nepreukazuje, že žalovaný úmyselne spôsobil škodu žalobkyni do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti žalobkyne. Žalobkyňa v konaní vo svojich ostatných tvrdeniach nekonkretizovala, nešpecifikovala a nepreukázala, kedy a akým konaním žalovaného do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti žalobkyne, žalovaný žalobkyni úmyselne spôsobil škodu. Pokiaľ žalobkyňa v tomto smere tiež tvrdila, že žalovaný bol úmyselne nečinný, keď zjavný úspech sťažnosti žalobkyne smeroval proti Okresnému súdu Nové Zámky, teda proti obvodu a miestu, v ktorom žalovaný pôsobí ako advokát, k uvedenému tvrdeniu žalobkyňa nepripojila žiadne dôkazy a neoznačila žiadne dôkazy na preukázanie tohto jej tvrdenia, teda nepreukázal toto svoje tvrdenie.

46. S prihliadnutím na zásadu hospodárnosti konania bolo potrebné, aby súd prvej inštancie vo veci posudzoval prednostne opodstatnenosť vznesenia námietky premlčania uplatneného nároku žalobkyne, keď pre prijatie záveru o premlčaní nároku žalobkyne na náhradu škody, boli v danej právnej veci preukázané dostatočné skutkové zistenia pre určenie začiatku plynutia premlčacej doby (subjektívnej i objektívnej) a vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa podala žalobu na súd až dňa 07.01.2015, teda po uplynutí objektívnej (trojročnej) premlčacej doby, nebol potom zo strany súdu prvej inštancie ďalej daný dôvod posudzovať, či nárok žalobkyne na náhradu škody vznikol (nevznikol).

47. Odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ako aj s podstatnými tvrdeniami odvolateľa uvedenými v podanom odvolaní. Odvolací súd ďalej uvádza, že vo svojom rozhodnutí dal odpoveď len na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci podstatný význam, ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia odvolacieho súdu.

48. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

49. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu trovy odvolacieho konania nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).